

El difícil camí cap a la normalitat

El congrés
del Partit Popular català
va convertir-se
en l'enèsim intent de la
formació conservadora
i del seu líder,
Josep Piqué,
per aconseguir
una certa normalitat
política que ara,
com a força política
en oposició
a Catalunya i a Madrid,
se'ls posa
cada cop més cara.

Com era de preveure, el conclave dels populars catalans va reescollir sense problemes Josep Piqué, el candidat avalat per José Maria Aznar –que li va fer entrar el cuc de la política– i també per Mariano Rajoy. El líder conservador català s'està adaptant encara a la seva nova situació. Set dels vuit anys que porta en política activa se'ls ha passat en el despatx d'un o altre ministeri, jugant al nivell més alt als governs d'Aznar. Primer com a ministre d'Indústria i alhora portaveu del Govern espanyol, d'Exteriors després, i novament d'Indústria. Ara la situació és ben diferent i més complicada.

El PP és a l'oposició a Madrid, i a Catalunya torna a situar-se pràcticament en la marginalitat política, amb unes bases desorientades i desanimades. Ja no condiciona el Govern de CiU i juga clarament a frenar l'Estatut que es debat al Parlament. Els conservadors van aguantar a les darreres municipals i no van fer un resultat gens dolent a les catalanes. Però el context era diferent, governaven i tenien un control gens menyspreable sobre els poders mediàtics i econòmics de l'estat. Ara sembla que lluiten per recollir a Catalunya un cert vot antisistema –que també hi és a la dreta– i per no dessagnar-se en benefici del PSC i de CiU, que amb el discurs “dur” de Josep Antoni Duran Lleida en assumptes socials i morals pot recuperar part del vot que li havia cedit en la primera fase del cicle electoral que es va tancar amb les europees del passat 13 de juny.

Amb aquest panorama, a Piqué no li queda més remei que optar per la innovació, la imaginació i la cohesió interna, si no vol acabar avorrit de la política catalana i buscant-se la vida en l'empresa privada. L'evolució política dels populars cap al camp base des del qual el seu líder els vol fer atacar els cims de la política catalana és lenta i feixuga. Ningú no es planteja avui a Catalunya governar amb el PP. Els dos grans partits, CiU i PSC, es rifen i s'han rifat ERC, i, si les coses van maldades, acabaran pactant entre ells tal com reconeixia fa uns dies un dels principals dirigents de la federació.

Al PP de Catalunya, rebatejat com a PPC des que l'exmilitant del PSUC i ex-president d'Ercros se'n va fer càrrec, el vidalquadrisme encara hi plana amb força i el suport als germans Fernández Díaz –que no s'ajusten precisament al que hom entén com un perfil “centrista”– no és gens menyspreable. I més en els temps que corren, ja que cal tenir en compte que el germà gran, Jorge, és un fidel peó de Rajoy, a qui sempre havia acompanyat com a secretari d'estat en el seu pas per diferents ministeris en els darrers anys.

És evident que Piqué té suport al partit i que els alts càrrecs estan amb ell, però també ho és que ha sedimentat un gens dissimulat malestar amb el seu tarannà centrista en les formes i poc agressiu amb el catalanisme. Una remor interna que pesa com una motxilla carregada de pedres en l'ascens als cims de la política catalana.

En aquesta ocasió, qui va donar la cara en nom de la vella guàrdia vidualquadrada va ser Juan Ignacio Llorens, que fins a la passada legislatura havia estat l'incombustible diputat popular per Lleida. Piqué el va arraconar de les llistes apel·lant a la renovació, hi va situar Jordi Muntanya, i el veterà i emprenyat dirigent lleidatà no s'ho va pensar per, en ple conclave popular, posar-se a recollir firmes dels compromissaris per articular entorn seu una alternativa per presidir el partit. L'acompanyaven en l'empresa Reyes Montseny, també exdiputada a Madrid i defenestrada per l'exministre d'Aznar malgrat les bones relacions que assegura tenir amb Rajoy o Rodrigo Rato, l'expresident del partit a Barcelona Antonio Ainoza, i Manuel Milián Mestre, una figura política difícil de descriure però sempre vinculada al president fundador del PP, l'octogenari Manuel Fraga.

Llorens no va aconseguir els avals necessaris perquè s'hi va posar massa tard, però va actuar, sigui dit amb tot el respecte, de "tonto útil" dels Fernández Díaz. El cap del grup municipal a Barcelona, Alberto, va blindar els avals de Piqué i va desactivar les temptacions entre els seus —que mai no han assumit que fos desplaçat del lideratge del partit per un nouvingut amb només cinc anys de militància i que va entrar "per dalt"— de donar suport a Llorens. Va aconseguir, doncs, que, d'alguna manera, el nou president dels populars catalans estigués en deute amb ell. El primer premi: mantenir la vicesecretaria general, que li va donar en una reestructuració interna arran dels nefastos resultats del 14-M, quan el PP català va passar de tenir dotze a sis diputats al Congrés. Tot i l'esforç de Piqué per aconseguir tothom, la seva executiva només va obtenir el 81,4% dels suports. En el passat congrés, celebrat el 2002, va obtenir el 93% dels suports malgrat haver desplaçat els Fernández a dues tristes vocalies.

La resta de la cúpula pateix poques alteracions, i es creen nous òrgans, com ara una mena de sanedri que imitarà l'estil dels *maitines* madrilenys on un reduït grup decideix, els dilluns a primera hora, la línia política de la setmana. A més d'Alberto Fernández Díaz, com a

Josep Piqué continuarà encapçalant el Partit Popular al Principat. Així i tot, l'única llista presentada al congrés de la formació, la seva, ha obtingut el 81,4% dels vots, una xifra sensiblement inferior al 93% amb què va ser triada la darrera executiva, l'any 2002.

vicesecretaris generals hi figuren Dolors Nadal, que forma part de l'executiva estatal del partit, i la mà dreta de Piqué, el portaveu al Parlament, Francesc Vendrell, qüestionat pel desastre de les eleccions espanyoles. La secretaria general continua en mans de l'incombustible Rafael Luna, l'home que més i millor coneix els engranatges de la maquinària dels populars catalans.

A més dels secretaris d'àrea i els vocals, al comitè executiu s'han integrat quatre vocals designats pel president: l'exministra Julia García-Valdecasas —que poc a poc es va retirant de la primera línia política—, l'expresident de la SEPI (Societat Estatal de Participacions Industrials) Pedro Ferreras, l'exdelegada del Govern espanyol a Catalunya Susanna Bouis —a qui es va confiar una de les ponències— i l'exdirigent d'Unió Enric Millo. Aquest últim es perfilava clara-

ment com a proper líder del PP de Girona, càrrec que deixarà Alcía Sánchez Camacho per dedicar-se plenament a la seva tasca a Madrid, on és portaveu a la comissió d'Interior del Congrés.

Els populars admeten en privat les seves dificultats per ser una alternativa creïble a Catalunya, i alguns defensen encara, malgrat els desaires de Duran, la necessitat de fer una operació a la bavaresa amb Unió Democràtica. A Madrid són plenament conscients que el poc pes del partit de Catalunya dificultarà el retorn a la Moncloa, ja que l'exceptional situació de necrosi política del PSOE que es va produir a mitjan anys 90 tardarà anys a arribar, si és que ho fa. Però tenen clar que sols Piqué pot normalitzar-los per pujar la muntanya política catalana, cada dia més costeruda.

Ferran Casas